

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Laodiceană - Numărul Optsprezece

Jeff Pippenger

2025-12-25

Numărul optsprezece

Analizăm legământul lui Abram și încă nu am abordat elementul profeției lui Abram care are o legătură directă cu versetele de deschidere ale cărții lui Ioel. Profeția lui Abram despre 400 de ani de robie, împreună cu cei 430 de ani ai lui Pavel, produce structura profetică ce se aliniază cu cei 1290 de ani din Daniel 12:11. Profeția de 1290 de ani din versetul unsprezece este perioada profetică omega a liniei de 430 de ani a lui Abram și Pavel. Acest adevăr este un element al ceea ce este desigilat în zilele de pe urmă, care îi separă pe cei înțelepți de cei răi.

În legătură cu profeția omega a celor 430 de ani se afla simbolul „a patru generații”, care identifică o perioadă de timp de probă pentru națiunea ce ținea în robie poporul ales al lui Dumnezeu. Pentru Moise a fost Egiptul; pentru cei o sută patruzeci și patru de mii, care cântă cântarea lui Moise, este istoria Statelor Unite din 1798 până la legea duminicală. Statele Unite, reprezentate ca „fiara pământului” în Apocalipsa treisprezece, încep ca un miel și sfârșesc vorbind ca un balaur. Iosif, simbol al Mielului, reprezintă perioada de pace relativă din Egipt, până când s-a ridicat un nou Faraon și a început robia. Astfel, națiunea care este judecată în a patra generație, care pentru Moise a fost Egiptul, este Statele Unite. Rămășița este judecată la legea duminicală, așa cum este prefigurată prin plăgile care au culminat pentru evrei cu sângele de pe ușorii ușii, iar apoi pentru națiunea Egiptului la Marea Roșie. Iosif și Moise reprezintă un Faraon bun și un Faraon rău, ceea ce pentru Statele Unite înseamnă mai întâi mielul, iar apoi balaurul.

Profeția lui Avram despre judecată în a patra generație includea faptul că închiderea timpului de probă este progresivă, căci, în cadrul împlinirii prin Moise a profeției lui Avram, nu numai că timpul de probă s-a închis pentru Egipt, ci mai rămânea încă timp pentru ca amoriții să-și umple măsura timpului lor de probă — după ce Egiptul și-l umpluse pe al său. Marea Roșie pentru Egipt era legea duminicală pentru Statele Unite, iar apoi „orice altă țară de pe glob” va „urma exemplul” Statelor Unite, așa cum este reprezentat de amoriții după închiderea timpului de probă pentru Egipt.

Amoriții sunt una dintre cele zece seminții care identifică lumea de la râul Egiptului până la râul Babilonului, în legământul lui Avram, și, prin urmare, amoriții reprezintă neamurile lumii, care își încheie timpul lor de probă ca națiuni după legea duminicală din Statele Unite. Amoriții sunt simbolul biblic al judecății care se încheie asupra lumii, iar aceasta are loc în a treia și a patra generație. Marea Roșie este simbolul închiderii timpului de probă pentru Statele Unite, iar amoriții reprezintă națiunile care își încheie progresiv timpul de probă până când timpul de probă al omenirii se încheie. Prin urmare, amoriții sunt un simbol al perioadei crizei legii duminicale de la Marea Roșie până la eliberarea prin vântul de răsărit, când calea izbăvirii este deschisă pentru poporul lui Dumnezeu.

Dar profeția lui Abram nu se referă doar la a patra generație în termenii Statelor Unite ca Egipt și ai lumii ca Amoriți, ci, mai important, așază generația poporului lui Dumnezeu care trece Marea Roșie ca o „a patra generație”. Când vom scoate la lumină ceea ce putem scoate la lumină din înțelegerea „celor patru generații” în primul pas al lui Abram din trei pași, vom lua în considerare al doilea și al treilea pas al legământului lui Avraam. Al doilea pas este capitolul șaptesprezece, iar al treilea pas este, desigur, capitolul douăzeci și doi.

În capitolul doisprezece din Daniel sunt identificate trei perioade profetice și toate reprezintă timp profetic care a încetat în 1844. Aceste trei perioade sunt desigilate în zilele de pe urmă, iar ele reprezintă creșterea cunoștinței care vine asupra poporului lui Dumnezeu în zilele de pe urmă. Hristos, ca Omul îmbrăcat în in, prezintă prima dintre cele trei perioade profetice în versetul șapte și, făcând astfel, Se identifică cu îngerul din Apocalipsa zece, care nu stă pe apă, ci pe pământ și pe mare.

Și îngerul pe care l-am văzut stând pe mare și pe pământ și-a ridicat mâna spre cer și a jurat pe Cel ce trăiește în vecii vecilor, care a creat cerul și cele ce sunt în el, și pământul și cele ce sunt pe el, și marea și cele ce sunt în ea, că nu va mai fi timp. Apocalipsa 10:5, 6.

În versetul șapte al capitolului doisprezece, omul îmbrăcat în in își întărește, de asemenea, jurământul pe Cel ce trăiește în veci.

Și am auzit pe omul îmbrăcat în in, care era deasupra apelor râului, când și-a ridicat mâna dreaptă și mâna stângă spre cer și a jurat pe Cel ce trăiește în veci că va fi pentru o vreme, vremuri și o jumătate de vreme; și când va isprăvi de sfârșit puterea poporului sfânt, toate aceste lucruri se vor sfârși. Daniel 12:7.

Prin inspirație ni se spune că aceeași linie profetică aflată în cartea lui Daniel este reluată în cartea Apocalipsei, iar înțelegerea millerită este că aceste două descrieri sunt pasaje paralele despre Hristos. Hristos ca Îngerul cu cărticica, identificând sfârșitul aplicării timpului profetic în anul 1844 în cartea Apocalipsei, și Hristos ca Omul îmbrăcat în in, în cartea lui Daniel, identificând că, atunci când legea duminicală din Statele Unite va veni, toate minunile viziunii finale a lui Daniel vor fi sfârșite. În cadrul acelei istorii sacre, care precedă și culminează în legea duminicală, poporul lui Dumnezeu urma să fie împrăștiat pentru o perioadă reprezentată prin simbolul lui 1260. Perioada de împrăștiere care precedă legea duminicală este prezentată în capitolul unsprezece din Apocalipsa, unde Moise și Ilie sunt uciși și stau morți pe uliță timp de trei zile și jumătate, ceea ce este un simbol al lui 1260.

In verso septo, le homine vestite de lino indica que, quando le dispersion del potentia del sancte populo habera completate su tres dies e medie, le “meravilias” que eveni al populo de Deo del ultime dies habera finite. Nos concludeva le ultime articulo con le commentario de Soror White super Zacharia capitulo tres. Le prime phrase declarava: “Le vision de Zacharia de Josua e del Angelo se applica con fortia peculiar al experientia del populo de Deo in le scenas final del grande die del expiation.” In le capitulo, e in le commentario inspirate de Soror White super le capitulo, le cento quaranta-quattro milles es le “homines admire.” Le “meravilias” del ultime vision de Daniel, que es completate per le lege dominical, es le “meravilias” associate con le sigillation del

populo de Deo.

Capitolul doisprezece din Daniel oferă lumina care îi sigilează pe cei o sută patruzeci și patru de mii în zilele de pe urmă. Acea lumină este reprezentată prin trei perioade profetice, care au fost toate identificate și întemeiate ca adevăr în istoria millerită. Cele trei perioade sunt prezentate în trei versete și constituie trei stâlpi care susțin structura adevărului. Structura adevărului este susținută printr-un proces în trei pași. Acest proces de trei pași este reprezentat, în cadrul pasajului de nouă versete (4–12), prin cele trei versete care prezintă timpul profetic. Aceste trei perioade profetice, atunci când sunt abordate din perspectiva înțelegerii millerite fundamentale, dau naștere la trei perioade simbolice care sunt definite în acord cu înțelegerea millerită, dar nu aplică elementul timpului.

Cele trei perioade se află chiar în pasajul Scripturii care definește „procesul prin care profeția este pecetluită — și apoi despecetluită”, incluzând descrierea biblică clasică a unui proces de încercare întreit. Cele nouă versete care încep cu momentul în care lui Daniel i se spune să-și pecetluiască cartea sunt chiar versetele în care sunt prezentate cele trei perioade, iar în acele nouă versete procesul de curățire care este împlinit atunci când adevărul este despecetluit este exprimat prin cuvintele „curățiți, albiți și încercați”. Cele trei perioade din cele trei versete reprezintă sporirea cunoștinței, la vremea sfârșitului, în zilele din urmă, care constituie procesul final de încercare și de pecetluire a poporului legământului lui Dumnezeu. Acea istorie este locul în care sunt prezentate simbolicele „minuni” care vin asupra poporului lui Dumnezeu în zilele din urmă. Vă rog să citiți din nou acest paragraf.

Cele trei perioade, din cele trei versete din pasajul de nouă versete, reprezintă punctul culminant al cărții lui Daniel, iar punctul culminant reprezentat acolo este punctul culminant al liniei profetice interne; este istoria felului în care o piatră este „tăiată” dintr-un munte, fără mâini, care este istoria rămășiței. Acea linie internă este reprezentată în capitolele zece și doisprezece, iar punctul culminant al liniei externe a profeției se află în versetele de încheiere ale capitolului unsprezece și în primele câteva versete din Daniel doisprezece.

Acele trei perioade constituie, de asemenea, punctul culminant al viziunilor din mărturia râurilor Ulai și Hiddekel, iar cele trei versete includ o perioadă profetică ce reprezintă împlinirea culminantă a profeției timpului legământului, care îi oferă atât pe Avram, cât și pe Pavel ca martori. Isus, ca Omul îmbrăcat în in, Se află în versetul șapte, umblând pe ape. În versetul unsprezece, două glasuri, care sunt de asemenea glasul lui Hristos, Avram și Pavel, stau să depună mărturie. În versetul doisprezece este reprezentată istoria sigilării poporului lui Dumnezeu, căci cei o sută patruzeci și patru de mii sunt fecioare, iar fecioarele trăiesc parabola celor zece fecioare, iar binecuvântarea din versetul doisprezece este asupra celor care așteaptă. Cei care așteaptă în parabolă și care sunt „binecuvântați” sunt aceia care primesc haina ce le îngăduie să intre la nuntă, când ușa este închisă.

În versetul șapte, Isus umblă pe apă, ceea ce produce teamă, însă Petru hotărăște să creadă și începe să umble și să-I dea slavă lui Dumnezeu, dar Petru este adesea un simbol al ambelor clase, iar slava se întoarce înapoi la teamă, întrucât sosise ceasul judecății sale. Prima perioadă localizată în

versetul șapte reprezintă solia primului înger. Isus este pe ape, un simbol al fricii și al primului înger. Apoi Isus identifică o perioadă în care Își va slăvi poporul înaintea judecării legii duminicale. Toate cele trei elemente ale celor trei îngeri se află în cadrul versetului șapte, căci versetul șapte este primul dintre cele trei versete care îi reprezintă pe cei trei îngeri.

Versetul unsprezece oferă o „dublare” prin mărturia sa omega adresată vocilor alfa ale lui Avram și Pavel. Vocile lor „dublate” se unesc pentru a expune profetia timpului legământului, iar versetul unsprezece împlinește profetia ca omega, prin identificarea perioadei profetice care se încheie cu căderea Babilonului în 1798 și, astfel, prefigurează căderea Babilonului atunci când Mihail Se va ridica în zilele de pe urmă. În versetul unsprezece avem o dublare a profetiilor și o perioadă care reprezintă două căderi ale Babilonului, reprezentând astfel solia îngerului al doilea, care a vestit că „A căzut, a căzut Babilonul.”

Versetul șapte este solia primului înger, iar versetul unsprezece este solia celui de-al doilea înger, iar versetul doisprezece, care este Daniel 12*12 sau Daniel 144, este despre distincția dintre cei înțelepți și cei neînțelepți, care este realizată în procesul de judecată ce se încheie cu manifestarea caracterului în criza judecării. Versetul doisprezece este solia celui de-al treilea înger, identificând felul în care lumea este împărțită în două clase, iar corespondentul reprezentării exterioare a acelei chiar diviziuni de către cel de-al treilea înger este diviziunea interioară a celui de-al treilea înger reprezentată în versetul doisprezece. Versetele șapte, unsprezece și doisprezece sunt solia celor trei îngeri, iar versetele sunt lumina care este desigilată în zilele de pe urmă. Desigilarea acestor trei versete în zilele de pe urmă se aliniază cu Apocalipsa, capitolul zece.

Христос као силни анђео, као и Лав из племена Јудина у десетој глави, повикао је као „лав“, и Његов рик произвео је седам громава који су били запечаћени, као што је то било и у десетој глави Даниловој. То су паралелни одломци. Из тог разлога, три раздобља у дванаестој глави јесу такође и седам громава из десете главе Откривења.

Cei „șapte tunete” sunt pur și simplu o altă expresie a lui Hristos ca Alfa și Omega, căci simbolismul principal al „celor șapte tunete” este acela că ele reprezintă o „delimitare a evenimentelor” care au avut loc din 1798 până în 1844 și care se repetă în „evenimente viitoare” ce „vor fi descoperite în ordinea lor” în istoria celor o sută patruzeci și patru de mii. Prin urmare, „cele șapte tunete” sunt un simbol al lui Alfa și Omega; care este și începutul și sfârșitul; cel dintâi și cel de pe urmă, temelia și templul; piatra din capul unghiului și piatra de încheiere — cele șapte tunete.

Lumina celor trei perioade simbolice din Daniel 12 trebuie să se armonizeze cu lumina celor șapte tunete, căci ele sunt aceeași linie profetică. În prima perioadă, Hristos Își ridică ambele mâini spre cer, așa cum face cu o singură mână în Apocalipsa 10. În Apocalipsa 10, mâna Sa devine simbolul sfârșitului aplicării timpului profetic, marcând trecerea de la perioade de timp profetic la simple perioade profetice. Acea tranziție a regulii profetice majore folosite de milleriți a fost prefigurată prin tranziția majoră de la literal la spiritual din vremea lui Hristos.

Apostolul Pavel a fost ridicat pentru a statornici regula profetică majoră legată de linia profetică a unui popor ales. Chiar de la începutul Israelului spiritual, este statornicită o regulă profetică majoră care redefinește însuși legământul. Din acel moment înainte, a fi un copil al lui Avraam însemna a

fi un copil al lui Avraam prin credință, nu prin sânge. Acest principiu profetic a fost instituit în primul rând prin pana lui Pavel, care, în această privință, L-a prefigurat pe Hristos în capitolul zece din Apocalipsa, schimbând și încheind aplicarea profetică a timpului în 1844.

Legământul cu omenirea este reprezentat prin curcubeu, iar Arca lui Noe reprezintă o perioadă de timp, înainte și după potop, când nu exista niciun popor ales identificat în mod distinct. Chemarea lui Avraam a reprezentat o schimbare majoră și semnificativă în relația profetică a lui Dumnezeu cu omenirea. Legământul încheiat cu Avraam a reprezentat o mutare majoră în linia istoriei legământului și, făcând astfel, a prefigurat marea trecere de la literal la spiritual în zilele lui Pavel și de la aplicarea timpului la lipsa aplicării timpului în 1844.

Prima mutare în legământul lui Dumnezeu cu omenirea a fost Grădina, iar schimbarea rostită a fost restricțiile privitoare la pomul vieții; ea a produs, de asemenea, și o schimbare a îmbrăcăminte, de la lumină spirituală la piele literală de miel. Următoarea mare mutare în istoria legământului este potopul, pe care Noe îl reprezintă, așa cum Adam l-a reprezentat în prima mare mutare a legământului. Apoi urmează mutarea către un popor ales, prin Abram, care a condus la Moise, care introduce principiile profetice potrivit cărora o zi reprezintă un an. Acel principiu este valabil până în 1844, când a avut loc o altă mare mutare a legământului. În marile epoci ale istoriei legământului există întotdeauna o mutare majoră într-un principiu al Cuvântului profetic al lui Dumnezeu. Acea mutare din timpul istoriei celor o sută patruzeci și patru de mii este că Alfa Omega este Adevărul. Alfa și omega este principiul potrivit căruia sfârșitul este întotdeauna ilustrat prin început în Cuvântul lui Dumnezeu. Legată de acest principiu al alfa și omega este structura întreită a cuvântului ebraic „adevăr”.

Mabadiliko makuu ya kinabii katika kipindi chote cha historia ya masalio yanawakilishwa moja kwa moja katika kila moja ya historia kuu za agano, na vivyo hivyo katika mistari mingine ya kweli. “Ufunguo” uliowekwa juu ya Eliakimu katika Isaya 22:22 ni ufunguo uleule aliopewa Petro huko Paniumi katika Mathayo kumi na sita. Ufunguo huo unapewa kanisa la Filadelfia, na alikuwa William Miller aliyepewa ufunguo uliomwezesha kuhusianisha na kanuni ya siku kwa mwaka hasa katika siku yenyewe, ambayo ilikuwa imeandikwa na Musa katika kipindi cha historia ya Musa, iliyokuwa mfano wa historia ya Wamillerite. Muungano wa Miller na unabii wa Musa uliwakilishwa na muungano wa Paulo na unabii wa Abramu. Na kwa nini basi Miller asiunganishwe na Musa, ilhali wokovu wa Musa ndani ya safina ulikuwa umeunganishwa na wokovu wa Nuhu ndani ya safina ili kuyaunganisha maagano yote mawili pamoja. Mabadiliko ya matumizi ya kinabii yanayoanza Edeni yanatambulisha kwamba ufunuo mkuu wa nuru ya unabii unatambulishwa katika historia ya watu wa agano la mwisho—wale mia moja arobaini na nne elfu. Nasisitiza kwamba mabadiliko hayo makuu ya kinabii yanawakilishwa kwa ngurumo saba, ambazo zimeunganishwa moja kwa moja na vipindi vitatu katika Danieli sura ya kumi na mbili, na hivi hutambuliwa tu wakati wa kutumia kanuni za alfa na omega juu ya matumizi ya mstari juu ya mstari yanayosimama juu ya muundo wa hatua tatu wa kweli.

În versetele care precedă în mod direct vestirea că „nu va mai fi timp”, Hristos a introdus cele șapte tunete, care, asemenea adevărilor din Daniel doisprezece, au fost pecetluite. Contextul pentru omul îmbrăcat în in, ridicând amândouă mâinile în capitolul doisprezece, este desigilarea cărții lui

Daniel, iar contextul pentru Hristos, Leul, în Apocalipsa zece, este pecetluirea celor șapte tunete. Sora White pune în corespondență pecetluirea celor șapte tunete cu pecetluirea cărții lui Daniel.

„Po tym, jak owych siedem gromów wydało swe głosy, Jan otrzymuje nakaz podobny do tego, jaki otrzymał Daniel w odniesieniu do małej księgi: «Zapieczętuż to, co wypowiedziało siedem gromów». Odnosi się to do przyszłych wydarzeń, które zostaną objawione we właściwym porządku”. The Seventh-day Adventist Bible Commentary, t. 7, s. 971.

Cele șapte tunete sunt definite de Apocalipsa 10, de Spiritul Profetic și de istoria milleriților din 1840 până în 1844, care se repetă în istoria celor o sută patruzeci și patru de mii. În același pasaj se afirmă: „Lumina specială dată lui Ioan, care a fost exprimată în cele șapte tunete, era o prezentare a evenimentelor care aveau să aibă loc sub mesajele primului și celui de-al doilea înger. Nu era bine ca poporul să cunoască aceste lucruri, căci credința lor trebuia în mod necesar să fie pusă la probă. În rânduiala lui Dumnezeu aveau să fie proclamate adevăruri dintre cele mai minunate și mai înaintate.” Milleriții nu au înțeles că urmau să se confrunte cu două dezamăgiri, căci lipsa lor de înțelegere fusese rânduită pentru a-i pune la probă. Milleriții nu bănuiau niciun „adevăr înaintat”, adică nu se așteptau la nicio „schimbare profetică majoră” în istoria legământului.

Deși „nu era cel mai bine ca” poporul millerit „să cunoască aceste lucruri”, cei o sută patruzeci și patru de mii sunt puși la probă prin aceeași istorie, însă nu prin faptul că au înțeles greșit istoria în mod nevinovat, ci prin faptul că nu înțeleg o istorie pe care li se cere să o cunoască. Este aceeași probă, doar inversată. Ioan, în Apocalipsa zece, îi reprezintă în primul și cel mai important rând pe cei o sută patruzeci și patru de mii și doar în mod secundar mișcarea millerită a primului și celui de-al doilea înger. Acest lucru este recunoscut atunci când îl vedeți pe Ioan informat dinainte, înainte de a mânca cărticica, că aceasta avea să fie dulce și apoi amară. Nu era cel mai bine ca milleriții să știe ce însemna aceasta, însă Ioan reprezintă un popor care știe dinainte ce se întâmplă atunci când milleriții au mâncat cărticica.

Și m-am dus la înger și i-am zis: Dă-mi cărticica. Și el mi-a zis: Ia-o și mănânc-o; ea îți va amări pântecele, dar în gura ta va fi dulce ca mierea. Și am luat cărticica din mâna îngerului și am mâncat-o; în gura mea a fost dulce ca mierea, dar, după ce am mâncat-o, pântecele mi s-a amărât. Apocalipsa 10:9, 10.

Ioan este înștiințat dinainte cu privire la experiența dulce-amară din 1840 până în 1844, istoria reprezentată în capitolul zece. Acea experiență, înfățișată atât de clar în versetele nouă și zece, este de asemenea identificată în mod distinct în versetele doi până la patru.

I on je u svojoj ruci imao malu knjigu otvorenu; i postavi svoju desnu nogu na more, a lijevu nogu na zemlju, te povika snažnim glasom, kao kada lav riče; i kad je povikao, sedam gromova izgovoriše svoje glasove. A kad je sedam gromova izgovorilo svoje glasove, htjedoh pisati; i začuh glas s neba kako mi govori: Zapečati ono što izgovoriše sedam gromova i ne piši toga. Otkrivenje 10:2–4.

„Șapte tunete” reprezintă „o delinare a evenimentelor” care aveau să se petreacă sub primul și al doilea înger și, de asemenea, „evenimente viitoare care vor fi descoperite în ordinea lor”. „Șapte tunete” reprezintă adevărul că istoria milleriților se repetă în istoria celor o sută patruzeci și patru

de mii, iar adevărurile care au fost desigilate la vremea sfârșitului, începând cu anul 1798 și după aceea, reprezintă o desigilare a adevărului în zilele de pe urmă ale poporului lui Dumnezeu. Isus, în Apocalipsa zece, este în armonie cu Isus din Daniel doisprezece. În ambele pasaje este prezentată sigilarea și desigilarea adevărului de încercare din zilele de pe urmă.

Unii ar putea susține că Isus vorbește în versetul șapte, iar Gabriel îi vorbește lui Daniel în versetele unsprezece și doisprezece; totuși, se poate înțelege și că Isus vorbește în toate cele trei pasaje. De oricare parte a acestei chestiuni s-ar situa cineva, glasul lui Hristos este cel care vorbește prin Daniel, iar cele trei perioade profetice din capitolul doisprezece sunt cuvintele lui Hristos, și El așază înainte cele trei perioade în structura adevărului. Toate cele trei perioade sunt pecetluite, făcând din ele un singur simbol întreit.

Verse seven vorbește despre încheierea minunilor, identificând lucrarea finală a lui Hristos în Locul Preasfânt, pe măsură ce El șterge păcatele celor o sută patruzeci și patru de mii și îi pecetluiește. Primul verset identifică „minunile”, iar ultimul dintre cele trei versete identifică de asemenea „minunile” ca fiind aceia care sunt binecuvântați pentru că au așteptat și au trecut printr-o primă dezamăgire. Perioada din mijloc identifică răzvrătirea omenirii în timpul crizei legii duminicale, identificând totodată perioada care conduce la legea duminicală drept o perioadă de pregătire pentru cei o sută patruzeci și patru de mii. Toate versetele identifică în mod direct „ce i se va întâmpla” poporului lui Daniel „în zilele de apoi”. Toate cele trei versete se referă la tema curățirii celor o sută patruzeci și patru de mii. Prima perioadă se aliniază cu a treia perioadă, iar perioada din mijloc reprezintă răzvrătirea întregii lumi pe măsură ce aceasta înaintează spre Armaghedon.

Dacă acele trei perioade sunt și cele șapte tunete, atunci cele trei versete trebuie să identifice „evenimente viitoare, care vor fi [dezvăluite] în ordinea lor”, iar acele „evenimente viitoare” s-ar armoniza cu „delimitarea evenimentelor care au avut loc sub primul și al doilea înger” din 1840 până în 1844. Există mai multe adevăruri pe care această mișcare le-a acceptat și care sunt în mod distinct diferite de înțelegerea pionierilor, totuși toate acele adevăruri sunt în acord cu înțelegerea pionierilor. A avut loc o schimbare profetică majoră de la milleriți până acum. Principiul zi pentru un an este exemplul clasic, dar mai sunt și altele. Un exemplu al unei schimbări profetice majore este reprezentat în legătură cu cele șapte tunete.

După ce, în ultimul verset al capitolului zece, lui Ioan i s-a spus că trebuie să proorocească din nou, subliniindu-se astfel că istoria din capitolul zece reprezenta atât mișcarea milleriților, cât și pe cei o sută patruzeci și patru de mii, i s-a dat o trestie de măsurat templul, dar i s-a spus să lase deoparte curtea exterioară.

Și mi s-a dat o trestie asemenea unei nuiele; și îngerul stătea, zicând: „Scoală-te și măsoară Templul lui Dumnezeu, și altarul, și pe cei ce se închină în el. Dar curtea care este în afara Templului las-o la o parte și n-o măsoară, căci a fost dată neamurilor; și cetatea sfântă o vor călca în picioare patruzeci și două de luni.” Apocalipsa 11:1, 2.

Când măsoară templul în perioada de după 1844, lui Ioan i se spune să lase deoparte neamurile, care sunt reprezentate prin curte. Această ilustrație din 1844 arată că Dumnezeu tocmai Își alesese

o nouă mireasă a legământului, și atunci s-a făcut o deosebire între mireasa Sa și curte. Sora White afirmă limpede că curtea îi reprezintă pe cei dintre neamuri, iar templul reprezintă poporul ales al lui Dumnezeu; citiți doar capitolul „Curtea de afară” din Hristos, Lumina lumii.

Ioan îi ilustrează pe milleriți, care tocmai deveniseră poporul ales al lui Dumnezeu în 1844. S-a făcut o distincție între milleriții, care tocmai trecuseră prin experiența mesajului dulce-amar, și restul lumii creștine care se mărturisea ca atare, reprezentată ca Neamuri.

Temelia a fost pusă din 1840 până la prima dezamăgire, iar templul a fost încheiat în timpul proclamării Strigătului de la Miezul Noptii. Apoi a venit marea dezamăgire, iar lui Ioan i se spune să se ridice și să măsoare, dar să-i lase deoparte pe Neamuri. Ioan ilustrează deschiderea judecății și, din acest motiv, inspirația aplică măsurarea făcută de Ioan în aceste versete ca simbol al judecății de cercetare. Ceea ce tocmai am prezentat despre Ioan ca simbol al măsurării este în acord cu înțelegerea adventistă tipică, dar, în cadrul acestei mișcări, a avut loc o schimbare majoră în înțelegerea simbolului.

U skladu s mileritskim razumijevanjem, uvidjeli smo da se unutar povijesti milerita, kako je prikazana po Ivanu u desetom poglavlju, nalazi i proročanstvo o usporednom pokretu koji će postati sto četrdeset i četiri tisuće. Prepoznali smo da, ako uzmete mjerila mileritske povijesti i izostavite vrijeme neznabožaca, možete vidjeti sam hram koji je Ivan mjerio.

Am ajuns să vedem că una dintre profețiile de timp de 2520 de ani se încheie în 1798, iar cealaltă în 1844, dezvăluind astfel o perioadă de patruzeci și șase de ani în care Hristos a zidit templul millerit. Ioan a identificat curtea ca fiind neamurile și există un profetic „vremurile neamurilor”.

Și vor cădea sub ascuțișul sabiei și vor fi duși în robie printre toate neamurile; iar Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri, până se vor împlini vremurile neamurilor. Luca 21:24.

„Vremurile” neamurilor este la plural și reprezintă cele două perioade în care atât Israelul literal, cât și cel spiritual au fost călcate în picioare. Ultima dintre aceste două perioade de călcare în picioare — păgânismul urmat de papalitate — s-a încheiat în 1798. În ciuda a ceea ce s-ar putea susține, „vremurile neamurilor” s-au încheiat în 1798, odată cu sosirea primului înger. Ioan trebuia să înceapă măsurarea în 1798, și nimic înainte de aceasta. El a fost așezat în istoria anului 1844, astfel că a lăsa deoparte perioada care s-a încheiat în 1798 însemna a lăsa deoparte curtea, iar făcând astfel, descoperiți cei patruzeci și șase de ani în care templul millerit a fost ridicat de Solul Legământului. Multe adevăruri înrudite derivă din această aplicare, însă eu folosesc aceasta doar ca exemplu de lumină care este diferită de înțelegerea pionierilor, dar este o lumină care nu contrazice adevărurile originale, ci nu mai aplică timpul.

Acea adevăr particular a fost recunoscut înainte de 11 septembrie, dar a fost cu adevărat statornicit în profunzime după 11 septembrie. Adevărul despre Ioan măsurând templul nu poate fi separat de cele șapte tunete, căci este vorba despre exact același pasaj. Există un adevăr cu privire la aplicarea celor șapte tunete care a fost pecetluit până în perioada în care „minunile” din capitolul doisprezece al lui Daniel sunt împlinite. Aplicarea „celor șapte tunete” care a fost desigilată după iulie 2023 se aliniază perfect sau, mai bine zis, completează într-un mod profund cele trei versete din Daniel

doisprezece.

Soră White folosește cuvântul complement, nu cuvântul compliment, pentru a descrie relația dintre cărțile lui Daniel și Apocalipsa. Complement, care înseamnă „a aduce la desăvârșire”, este ceea ce cele două cărți profetice fac una pentru cealaltă. Cele șapte tunete, atunci când sunt desigilate în Daniel, capitolul doisprezece, după iulie 2023, aduc mesajul de acolo la desăvârșire. Ceea ce deschide cele șapte tunete este principiul alfa și omega în legătură cu structura adevărului.

„Timpurile” neamurilor s-au împlinit în 1798 și reprezintă două perioade de câte 1260 de ani, în care păgânismul și apoi papalitatea au călcat în picioare sanctuarul și oștirea. Când măsurăm Templul, trebuie să lăsăm deoparte curtea, iar curtea se întinde până în 1798, însă după 1844 nu mai este timp. Astăzi, cei 1260 de ani reprezintă pur și simplu o perioadă de timp care identifică distincția dintre Templu și curte. Din acest motiv, de la 18 iulie 2020 până în iulie 2023, călcarea în picioare a fost împlinită. A măsura Templul astăzi, în legătură cu cele șapte tunete care reprezintă o delimitare a evenimentelor ce au avut loc sub mesajele primului și celui de-al doilea înger, este lucrarea încredințată lui Ioan. „Marea noastră lucrare” este să „combinăm” mesajele celor trei îngeri, identificând astfel o lucrare profetică ce nu fusese făcută în istoria anterioară a legământului și care, chiar și acum, este foarte rar îndeplinită. Când lăsăm deoparte curtea, care reprezintă timpurile neamurilor, lăsăm deoparte cei 1260 de ani ai persecuției papale, care s-au încheiat la vremea sfârșitului, în 1798.

Templul care a fost ridicat timp de patruzeci și șase de ani în istoria millerită identifică un templu care este ridicat din iulie 2023 până chiar înainte de legea duminicală. Acea istorie este perioada celor șapte tunete, „evenimente viitoare”, care „vor fi”, nu ar putea fi, „dezvăluite în ordinea lor”.

Atunci când îmbinăm istoria primului înger cu aceea a celui de-al doilea, constatăm că istoria începe cu o dezamăgire alfa și se încheie cu o dezamăgire omega. Când aliniem reperele profetice din istoria primului înger, din 1840 până la 19 aprilie 1844, cu reperele celui de-al doilea înger, care a sosit la acel timp și a continuat până la sosirea celui de-al treilea, la 22 octombrie 1844 — avem două perioade care atât încep, cât și se încheie cu sosirea unui înger. Istoria de la primul până la al doilea ilustrează istoria de la al doilea până la al treilea.

Un martor profetic că aceasta este o aplicare validă se găsește în alfa și omega ale aplicării. Două linii paralele, aplicate împreună, iar începutul și sfârșitul ambelor linii identifică sosirea unui înger. Apoi, când sunt combinate împreună, linie peste linie, într-o singură linie, începutul marchează prima dezamăgire, iar sfârșitul marchează marea dezamăgire. O dovadă suplimentară se găsește în principiile lui alfa și omega, care identifică sfârșitul ca fiind mai mare decât începutul. O dezamăgire alfa, care se încheie cu marea dezamăgire omega, identifică elementul mai mic și cel mai mare al lui alfa și omega.

Atunci când începem la 19 aprilie 1844 (sosirea celui de-al doilea înger, care conduce la sosirea celui de-al treilea la 22 octombrie 1844); și apoi începem, de asemenea, a doua linie la 11 august 1840, care se încheie la 19 aprilie 1844, constatăm că dezamăgirea din 19 aprilie 1844 este atât alfa, cât și omega a liniei profetice care este produsă prin combinarea liniei profetice a primului și celui de-al doilea înger.

La sfârșitul perioadei, îl avem pe al treilea înger sosind împreună cu al doilea înger, tipificând astfel 11 septembrie și cele două voci ale îngerului puternic din Apocalipsa capitolul optsprezece. Cele două voci sunt atât mesajul celui de-al doilea înger, cât și mesajul celui de-al treilea înger, iar acești doi îngeri s-au atins unul pe celălalt la 22 octombrie 1844 și se întâlnesc din nou atunci când cele două istorii sunt aduse împreună, linie peste linie. Aduse împreună în felul acesta, ele reprezintă istoria de la prima dezamăgire până la marea dezamăgire, iar semnul de hotar din mijlocul acelei istorii, în vremea millerităilor, a fost adunarea de tabără de la Exeter, unde s-au manifestat două clase de închinători, reprezentând răzvrătirea fecioarelor neînțelepte din parabolă și identificând semnul de hotar din mijloc ca fiind răzvrătire.

Cele șapte tunete reprezintă istoria mesajelor primului și celui de-al doilea înger, unite rând peste rând, ceea ce identifică apoi o istorie de la prima dezamăgire până la marea dezamăgire în istoria celor o sută patruzeci și patru de mii. Înțelegerea a ceea ce această istorie reprezintă din punct de vedere profetic se aliniază în mod identic cu mesajul prezentat în Daniel douăsprezece ca fiind pecetluit până la vremea sfârșitului.

Vom continua acest studiu în articolul următor, dar voi lăsa deoparte acea parte a ultimei viziuni a lui Daniel care se referă numai la ilustrarea făcută de Daniel cu privire la poporul lui Dumnezeu în zilele de pe urmă. Observați, în contextul regulii primei menționări, că în versetul întâi Daniel se află într-o categorie a celor care înțeleg viziunea. Primul lucru menționat în viziune este o ilustrare a lui Daniel ca unul dintre cei înțelepți care înțeleg, iar ultimele nouă versete sunt în întregime despre cei înțelepți care înțeleg în ziua a douăzeci și doua.

În al treilea an al lui Cirus, împăratul Persiei, i s-a descoperit lui Daniel, al cărui nume era Belșațar, un lucru; și lucrul era adevărat, dar vremea hotărâtă era îndelungată; și el a înțeles lucrul și a avut pricepere asupra vedeniei.

În zilele acelea, eu, Daniel, eram în jale timp de trei săptămâni întregi. N-am mâncat pâine plăcută, nici carne, nici vin n-au intrat în gura mea și nu m-am uns deloc, până s-au împlinit cele trei săptămâni întregi. Iar în a douăzeci și patra zi a lunii întâi, pe când eram pe malul râului celui mare, care este Hidechel, atunci mi-am ridicat ochii și m-am uitat, și iată.

un anumit om îmbrăcat în in, ale cărui coapse erau încinse cu aur curat de Ufaz; trupul lui era ca berilul, fața lui avea înfățișarea fulgerului, ochii lui erau ca niște făclii de foc, brațele și picioarele lui aveau culoarea aramei lustruite, iar glasul cuvintelor lui era ca vuietul unei mulțimi.

Și eu, Daniel, singur am văzut vedenia; iar oamenii care erau cu mine n-au văzut vedenia; însă un mare cutremur a căzut peste ei, astfel încât au fugit să se ascundă. De aceea am rămas singur și am văzut această mare vedenie, și n-a mai rămas putere în mine; căci frumusețea mea s-a prefăcut în mine în stricăciune, și n-am mai păstrat nicio putere.

Totuși am auzit glasul cuvintelor lui; și, când am auzit glasul cuvintelor lui, am căzut într-un somn adânc cu fața la pământ, și cu fața spre pământ. Și, iată, o mână m-a atins și m-a ridicat pe genunchii mei și în palmele mâinilor mele. Și el mi-a zis,

O, Daniel, om preaiubit, înțelege cuvintele pe care ți le spun și stai în picioare, căci acum sunt trimis la tine.

Și, când mi-a rostit acest cuvânt, am stat tremurând. Apoi mi-a zis,

Nu te teme, Daniele, căci din ziua dintâi în care ți-ai pus inima să înțelegi și să te smerești înaintea Dumnezeului tău, cuvintele tale au fost auzite, și am venit din pricina cuvintelor tale. Dar căpetenia împărăției Persiei mi-a stat împotriva douăzeci și una de zile; însă iată că Mihail, una dintre căpeteniile cele mai de seamă, a venit să-mi ajute; și am rămas acolo lângă împărății Persiei.

Acum am venit ca să te fac să înțelegi ce va veni peste poporul tău în zilele de pe urmă; căci vedenia este încă pentru multe zile.

Și când mi-a rostit asemenea cuvinte, mi-am întors fața spre pământ și am rămas fără grai. Și iată că unul, asemenea la înfățișare fiilor oamenilor, mi-a atins buzele; atunci mi-am deschis gura, am vorbit și i-am zis celui ce stătea înaintea mea,

Doamne al meu, din pricina vedeniei, durerile m-au cuprins și nu mi-a mai rămas nicio putere. Căci cum ar putea slujitorul acestui domn al meu să vorbească cu acest domn al meu?

căci, în ce mă privește, îndată nu a mai rămas în mine nicio putere și nu a mai rămas suflare în mine. Atunci a venit din nou și m-a atins unul care avea înfățișarea unui om, și m-a întărit, și a zis,

Omule preaiubit, nu te teme: pace ție, fii tare, da, fii tare. Și când mi-a vorbit, am fost întărit și am zis: Vorbească domnul meu, căci m-ai întărit. ...

Dar tu, o Daniel, închide cuvintele și pecetluiește cartea, până la vremea sfârșitului: mulți vor alerga înapoi și încolo, și cunoștința va crește.

Apoi eu, Daniel, m-am uitat și, iată, mai stăteau alți doi, unul pe această parte a malului râului, iar celălalt pe cealaltă parte a malului râului. Și unul a zis omului îmbrăcat în in, care era deasupra apelor râului: „Cât va mai fi până la sfârșitul acestor minuni?”

Iar eu am auzit pe omul îmbrăcat în in, care stătea deasupra apelor râului, când și-a ridicat mâna dreaptă și mâna stângă spre cer și a jurat pe Cel ce trăiește în veci că va fi pentru o vreme, vremuri și o jumătate de vreme; și când va fi isprăvit să zdrobească puterea poporului sfânt, toate aceste lucruri se vor sfârși.

Și am auzit, dar n-am înțeles; atunci am zis: O, Domnul meu, care va fi sfârșitul acestor lucruri?

Și el a zis: „Du-te, Daniele, căci cuvintele sunt închise și pecetluite până la vremea sfârșitului. Mulți vor fi curățiți, albiți și încercați; dar cei răi vor face răul; și niciunul dintre cei răi nu va înțelege; însă cei înțelepți vor înțelege.”

Și, de la vremea când jertfa necurmată va fi înlăturată și va fi așezată urâciunea pustiirii, vor fi o mie două sute nouăzeci de zile.

Fericit este cel ce așteaptă și ajunge la o mie trei sute treizeci și cinci de zile.

Dar mergi pe calea ta până va veni sfârșitul; căci tu te vei odihni și te vei scula în partea ta de moștenire la sfârșitul zilelor. Daniel 10:1–18; 12:4–13.